

YAĞMUR VAKTİ SEVMELERİ

Mustafa İŞİK

- bir mum yanıyorsa gecenin bir vaktinde tek başına, zamanı da yakıp tüketiyor demektir. titrek üşüyüşlerde gülüşler de ağlayışlar da eşit paylanır ve bulutların günahlarından soyunuşu payımıza yağmur vakti sevmelerini düşürür...

Gölge neredeyse ışık orada bulunur, der bilgenin biri.

Bir şey olur bazen, görünür ışık ve değişir her şey sessizliğin sessinde. Akıl bedenın kralı olur o vakit. Gecenin kökü titrek üşüyüşlerle gündüze dayanırın hesabını yapmıştır. Gün, yaşlılar için hep daha erken doğma telaşındadır.

İşte, o zaman aynı ben olarak kalmak mümkün olamaz; yüzümüzden kayıverir yeni açan tanıdık gülümsemeler. Vaktin bir yerinde mum yanar. Tüketir kendini çok sonra. Vakit, değirmen taşında un ufak zerrecik olmuştur çoktan.

Ağaç, ağaçlığını hatırlamaz olmuştur; bazı kışlar, bazılarımızı uzaktan daha çok üşütmüştür. Peki, bu hep böyle midir? Geceler hep gündüzü kemirir fare mi olacaktır, ey sevgili! Bir mum hep kendini tüketmekle mi meşgul olacaktır?

Bir şey olur bazen, çakıl denize yapışp kalır. Dağlar yatıya gider mesela. Ortalık konuşan ölüer diyarı. Ben, kendime tuzak kuran avcı olurum o vakit. Üstüme çevrili oklarla her boşlukta kendimi vururum, ayağımın altında asma köprü sallanıp duran. Haykırdığım kadar suskunluktan yalpalanır, dururum... Ağıtları dinledikçe tanıdık bir dilden dökülen, kulağımı şivekârın sesiyle aşındırırım, hey gidi. Ne eylersin, elde kalan topu topu dili tutuk bir avuç hicran ve beli kırık birkaç kelam. Rüzgârlar kanatlanıp geceye uçuvermenin vaktidir, vakitlerden artakalan.

İnzivaya çekilmeyeyim hiç, yeni bir şey olurdu hep. Günahlardan soyunurdu bulutlar, titrek üşüyüşlerde gülüşler, ağlayışlar sarmaş dolaş... Bu nasıl bir masaldı ki önce sesi gelirdi aralanan kapıların. Şaşkın bulutlar çıkmazına dalardı sokak başları. Neye borçlandığımı bilmediğim bir türküye akıtıverirdim ilk şiirimi.

Bir taşa kazır gibi dilimi, bir yosuna nakşeder gibi parmaklarımı, tüm vakitlere verir gibi heyecanımı... Bu böyle sürüp giderdi. Bazen kendimi, işte böyle bulurdum. Dilimin tükürüğü kuruyup kalırdı. Hem kendimi böyle bir başına bırakır hem de bulutların günahlarından soyunuşuna payıma düşen yağmur vaktini tüm kendim gibi lal melal bakışlılarla paylardım.

Öyle ki yetmezdi bazen sevmelere tanıklığım yağmur vakitlerinde, diriliğin en hoş kokulu gürültüsünde en sessiz sedayı duyardım. Art arda asırlarda yaşamak adına iç içe girdiğim sezgilerime vardığımda yan yana aynı bedende ayrı ruh gibi katlanmaz olurdum kendime. Gözlerimin ferini kendim söndürme telaşına düşerdim bir ömür boyu...

İşte o vakit kendiliğinden delinirdi çoğul tarih; çıkagelirdi sonunda gerdanındaki güvercin iziyle kara kaplı gecede, kara taşın ardına saklı karayılanı boynundan öpen kaderin selamı. Gamzesine yapışmış yıldızlar bir bir yere inerdi. Bir bilip bin bilmediğini kabullenirdi âdemoğlu.

Tılsımın ezgisi geçmişin diliyle geleceğe tarih şeridi olacak elbette. Bütün bu olan biteni durur ve seyrederim kırgın gözlerle... Selamın baş üstüne..

Ter damlar simsiyah saçlarından günler boyu koşup geceleri aya yaslanan ceylanın; gelip içimin ırmaklarında nefese durmuşsa Şehrazat, bin bir masalın orta yerinde sözünü unutmuştur, demektir. Vay başıma gelenler!

Öyle bir çılgınlıkla sıvadım ki yüreğimin bütün köşe bucağını, gözlerde kıvılcım koca bir âlemi yakmaya yetti de artı. Arkama bakmadan ayrılmanın vaktiydi demek. Ne ben şahit oldum alevde cayır cayır resmime ne de alevler yutmaya yanaşabildi yüzümün alazını.

Yürüdüm, çok yürüdüm; üşüyüp durdum takvimler boyu. Bir çobanın abasına sarılıp geçtim denizler üstünde, suya batmadım. Hızır ile yoldaş olup delinmiş kayıkları tamir ettim. Yedi kapılı şehirden geçtim, yedi ermişin dergâhına baş koydum.

Rüzgârın rüzgâr, soğuşun soğuk ve gecenin dibine kadar gece olduğu vakitleri iliklerime kadar hissettim. Oldu nihayetinde olması beklenen. Vakit, yağmuru sevme vaktiydi. Bütün bunları içimin sarnıçlarında ıslattım,

sardım, sarmaladım... ve büyüttüm. Herkesle konuşmaz gibi konuştum kendimle, hiç kimseyle susmaz gibi ketum oldum.

Őiirlerimi tersinden silip seni kendimde bir daha bitirmeye yeminliyken artık hiç kimse tutmayacaktı elimden... Ölmüş olabilirdi bedenim, ruhum semada çoktan arzıendama durmuş olabilirdi.

Konuşan ölüler diyarının yağmuru içmiş delisi olduğumu bir ben mi bilmiyordum?